

Він обертається і тисне мені в обличчя середній палець; а я демонстративно кладу голову Аліссі на плече. Узагалі-то я не втомився, просто хочу скористатися нагодою побісити Дейва. Густі темні кучері Алісси лоскочуть мені щоку, і я простягаю руку заправити лискуче пасмо їй за вухо, незмінно тримаючи при цьому зоровий контакт із Дейвом.

Він запав на Аліссу ще на другому році навчання і скаженіє, що вона тусить зі мною, а не з ним.

Попри те що в мене з Аліссою до болю платонічні стосунки, це все ж більше, ніж світить Дейву.

Йому уривається терпець. Він вдає, наче ригає, встромляючи палець собі в рот, а тоді розвертається і втискається у крісло.

Один-нуль на мою користь.

— Відвали, — бурмоче Алісса, смикнувши плечем і труснувши головою, щоб повернути пасмо волосся на місце. Вона продовжує водити олівцем у скетчбуці, де із сірих ліній і розмазаних тіней поступово ви-мальовується мій профіль. Зиркає на мене і швидко опускає очі на сторінку. Уривчастими легкими рухами накидає обриси мого волосся, що спадає на лоб.

Шкода, що ті її скетчі — просто скетчі. Якби їх показували у фільмі, то були б аркуші, заповнені моїми портретами. Моїми рисами обличчя, накресленими вугіллям. Моїми руками, виписаними пастеллю. Моїми сутулими плечима; моїми поношеними кросівками; моїми патлами, акуратно наведеними помаранчевим і червоним олівцями, щоб зобразити страхітливі

облізлі рештки експерименту з однодоларовою фарбою, до якого я вдався дощового дня кілька тижнів тому.

Однак скетчі — принаймні для неї — означають лише те, що вона — художниця і їй треба практикуватись, а я — добровільний піддослідний.

Колись вона прославиться — у цьому я не сумніваюся.

А я так і стирчатиму тут. Сам-один.

На сцені до мікрофона підходить мер.

— Як же приємно повернутися у Воррен-Гай, що-правда, коли я навчався в цих стінах, школа називалася інакше, — каже, усміхаючись. — Та й із вигляду була інакшою. Ви знали, що план будівлі повністю змінився? За моїх часів тут розташовувалося адміністративне крило, а актова зала — з іншого боку. Та, незважаючи на те, що сплигло багато часу, дещо лишається незмінним упродовж років: і це високі стандарти для наших учнів. Саме тому я безмежно пишаюся кожним із претендентів на цьогорічну Премію за громадянське лідерство округу Буфорд. Як вам відомо, заявки надходять з усього округу...

Він теревенить далі, підігриваючи цікавість до оголошення лауреата цьогорічної Премії за громадянське лідерство — щедрої стипендії, якою округ щороку нагороджує представників одного й того самого типу учнів: відмінник, член учнівського самоврядування, купа позашкільних занять, громадянська активність, і бла-бла-бла... Тобто дітей, які, здавалось би,

абсолютно не потребують підтримки, бо й так усе мають. Але ж ні: вони невпинно відрощують щупальця, наче суперуспішні павуки-мутанти.

Я скоцюрблююся в кріслі, «вимикаючи звук», щоб не слухати.

– Нащо було збирати всю школу? – нарікаю, заплющуючи очі. – Хіба не можна написати їм на емейл або що?

– Тс-с-с, – шикає на мене Алісса – одна з небагатьох учнів, які сприймають наказ Шоу «позатикати роти» всерйоз.

– Це важлива премія, – шепоче ледь чутно. – До того ж ми злиняли з політології.

– Там би я хоч виспався.

– Ага, як політики у Вашингтоні, – каже Алісса без натяку на жарт. Вона належить до категорії людей, які в день свого вісімнадцятиріччя біжать реєструватися на голосування – і не тому, що в обмін на реєстрацію нам у школі дають ваучер на звільнення від домашки. Алісса реально веде відлік днів до виборів на всіх своїх сторінках у соцмережах і щодня його оновлює.

Мене теж змусила зареєструватися, та я, чесно кажучи, зробив це заради ваучера. Не те щоб я не переймався своїми громадянськими обов'язками, просто таке відчуття, наче радієш склянці води в охопленій полум'ям будівлі.

Алісса штрикає мою руку кінчиком вугільного олівця.

– Сядь рівно. Не псуй мені ракурс.

Я слухаюся, намагаючись усістися в ту саму позу, в якій був на початку. Ми з Аліссою дружимо відтоді, як її сім'я переїхала сюди на першому році навчання в старшій школі. Вона сиділа переді мною на кожному уроці. Наші прізвища – Віскаїно та Воррен – слугують алфавітним відповідником влаштованого шлюбу: перевіряючи присутність у класі, нас хоч-не-хоч постійно зводять разом.

Утім, у реальному житті наші з Аліссою стосунки, на жаль, безнадійно платонічні.

– Ну серйозно, що тут такого важливого? – кажу я, силкуючись завмерти. – Просто дурна стипендія, – невідомо, кого я намагаюся переконати: себе чи її.

Алісса відповідає розсіяною усмішкою. Такою всміхаються незнайомцю, який бажає «Божого благословення», чи поштареві при випадковій зустрічі в продуктивній крамниці. Алісса виводить на папері обриси мого вуха.

– Не треба мене втішати, Джастіне! Я в нормі.

Я обертаюся і вдивляюсь їй в обличчя: чи це правда? Але вона супитья й рукою розвертає мою голову, ковзнувши олівцем мені по вуху.

– Припини смикатися, – від її доторку шкіра береться сиротами. Хоч би вона не помітила.

– Наступного разу обирай іншу модель, без СДУГ*.

– Наступного разу хай моя модель не забуде прийняти ліки.

* СДУГ – Синдром дефіциту уваги й гіперактивності. – Тут і далі прим. пер.

— Та знову закінчилися!

Алісса зітхає, але знає, що немає сенсу щось казати. Я стараюся чимдовше розтягувати пігулки, які мені виписують раз на місяць, але вони, так чи інакше, завжди закінчуються. Останньої пачки мені вистачило майже на три місяці — я сподівався, що за цей час мама вже якось назбирає сто баксів на наступну. Та не так сталося, як гадалося.

Методист, містер Дженсен, роками запевняє мене, що я міг би вчитися краще, «якби ми сіли й домовилися про всі належні умови», але для цього потрібна мама, яка може собі дозволити регулярно купувати ліки чи принаймні ходити на батьківські збори.

До того ж я вже у випускному класі. Виправлятися пізно — то тільки час гаяти. Лишилося протриматися вісім місяців, щоб не відрахували, і тоді буду в шоколаді: тобто житиму вдома й до скону працюватиму в «Доларовому дереві». Тож моє уявлення про життя «в шоколаді» доволі обмежене. Та маємо те, що маємо.

Тим часом на сцені мер Ротман оголошує цілком передбачуваного переможця Премії за громадянське лідерство. Той самовдоволено піднімається на сцену, як пихатий індик, і, сяючи, тисне мерові руку. За традицією, решту навчального року він буде всіх задовбувати.

Попри те що Премія за громадянське лідерство округу Буфорд — це стипендія, нагороджують нею завжди восени, щоб лауреат потім міг робити такі штуки, як перша подача на матчі Малої бейсбольної ліги

чи запалювання головної різдвяної ялинки міста, бо коли він поїде в універ, таке буде важко організувати.

Два роки тому премію здобув Аліссин брат Девон. Він вступив до МТІ*, а далі, мабуть, піде працювати в НАСА, лікувати онкохворих чи ще щось у такому дусі.

Алісса не могла податися на цьогорічну премію, бо претенденти мають засвідчити намір вступити на чотирирічну програму в університет, а моя подруга обрала дворічну школу мистецтв у Нью-Йорку. Її батьки були не в захваті. Влаштували цілі «розборки».

Натомість я, не подавшись на премію, нікого не розчарував. Нема дурних. Від мене годі очікувати чогось більшого за нагороду «Найкращий працівник місяця» в «Доларовому дереві».

Я-то її ще не здобув, але відчуваю, що мій час настане. Не може ж Піт Арнольд збирати щомісяця всі лаври.

До універу я не збираюся. Коли я сказав про це містерові Дженсену, він лише стенив плечима й зауважив: «Я здогадався».

Я так і не визначився, чи було це непрофесійно з його боку, чи він просто реалістично оцінював ситуацію. У його обов'язки, типу ж, входить спонукати мене до здійснення мрій? Та водночас, якби він не здогадався, що б тоді можна було сказати про виконання його обов'язків? Зрештою, його робота — добре знати кожного учня нашої школи, а всі, хто спілкувався зі

* Массачусетський технологічний інститут.

мною бодай три секунди, одразу скажуть, що універ мені не світить.

Факти — що тут іще скажеш?

— Ти точно в нормі? — питаю я в Алісси, чимдуж стараючись не ворушитися, від чого справа тільки ускладнюється. Від пояса до маківки в мене нібито непогано виходить, а от від пояса донизу не дуже: нога трясеться, смикаючись, як маніячка-чирлідерка, і наполегливо сигналізує всьому нашому ряду про «Г» у моєму СДУГ. По обидва боки від нас я ловлю на собі осудливі погляди. І хто придумав робити сидіння у глядацькій залі з'єднаними?

Алісса знизує плечима.

— Точно! Мені фіолетово, — каже вона, що в перекладі означає: «Краще не будемо про це». — Ми йдемо завтра на передматчеву вечірку?

Різка зміна теми не лишається поза моєю увагою, але не заважає мені побідкатися.

— Це ж у Дейва... Не хочу просирати суботній вечір заради гулянки в Дейва.

Сам не знаю, чого патякаю так голосно. Дейв знов обертається і свердлить мене очима.

— Тебе не запрошено, Воррнючко!

Я не зважаю на тупе викривлення мого прізвища Воррен, що причепилося до мене ще в шостому класі, попри те що геть не дотепне.

— Усіх запрошено, Дейве. Це шкільний захід.

Міські правила техніки безпеки цілком резонно забороняють палити ватру на території школи, та замість

того, щоб, ну знаєте, просто не палити ватру, що було б логічно, адміністрація Буфордської школи десятиліттями обходить правила, проводячи осінню передматчеву вечірку на приватній території, за межами школи.

Якось не віриться, що при цьому, справді, жодні правила не порушуються, та аби не в державній установі, а так усім начхати. Плюс, гадаю, язики полум'я були б не дуже доречними на подвір'ї школи, названої на честь подружжя, яке згоріло живцем в приміщенні тієї школи (завдяки чому я, онук того подружжя, став скорботним аналогом королівської особи в окрузі Буфорд).

Хай там як, завтра ввечері родина Дейва Дерріна влаштовує у своєму величезному маєтку на північному березі річки Стоун передматчеву ватру Буфордської старшої школи імені Ворренів (Воррен-Гай), зрештою, як щоосені, відколи я народився.

За збігом обставин, я завтра ввечері планую сильно захворіти на невизначений термін — цілком можливо, що тривалість моєї хвороби дорівнюватиме тривалості святкувань. Та Дейвові не конче про це знати.

— Мабуть, мені варто піти, — відповідаю я, немовби в задумі, — як-не-як школу названо на честь мене.

— Ти, дристун, не на твою честь школу названо, а на честь твоїх мертвих бабусі й дідуся. Хоча не знати, за що. Не бачу нічого унікального в тому, щоб засмажитися до хрусткої скоринки. Це кожен дурень може.

Здавалося б, у цивілізованому суспільстві стібатися із загиблих бабусі й дідуся — табу, але тим-то Дейв і особливий.

Ну знаєте, як аномально великий геморої — отакий особливий.

— Фу, — наморщила носа Алісса, — що ти верзеш, Дейве?

Я аж бачу, як закрутилися коліщатка у Дейвовій голові: бідолаха в розпачі, що б такого сказати навздогін образливій ремарці, щоб і схвалення Алісси заслужити, і водночас у мене вибачення не просити.

Я обіймаю Аліссу за плече, сподіваючись, що вона не скидатиме моєї руки, поки Дейв не відвернеться.

— Я не те мав на увазі, — бурмоче Дейв, прикипівши очима до моєї руки так, ніби сподівається підпалити її поглядом.

— Забий, Дейве, — кажу великодушно. — Я тобі пробачаю. Знаю, що насправді ти дуже хочеш, щоб ми прийшли на вечірку, — слово «ми» вимовляю з притиском.

Хоч і не бачу, та відчуваю, як Алісса зачоче очі; вона знову зосередилася на скетчі, однак злегка труснула плечима і смикнула підборіддям, що в перекладі означає приблизно таке: «Ну ти й свиняче рило, Джастіне».

На жаль, Дейв не володіє Аліссиною мовою, тож і гадки не має, що цієї миті вона мене ледве терпить. Він метає на мене такий погляд, що, якби можна було силою волі заразити людину гонореєю, то я б уже вкрився виразками. Ну або як там іще проявляється гонорея? Мені звідки знати: я тільки приблизно уявляю, що це гидотна болячка.

Ніби за сигналом, переможець зав'язує зі своєю промовою на сцені, і Тейлор Стрікленд підбігає до

мікрофона й розпускає нас по класах, нагадуючи, що *всіх запрошено* на завтрашню передматчеву вечірку.

Я шкірюся до Дейва, підводячись із крісла й погладжуючи Аліссине волосся.

— Ну то до завтра? — весело кажу йому, поки Алісса складає скетчбук.

— Мені пофіг, — огризається Дейв, закидає на спину наплічник і проштовхується своїм рядом.

— Одне за одним, містере Деррін, — знудженим голосом гукає йому вслід містер Шоу.

Попри те що до Алісси не було жодних претензій, вона підстрибує і миттю прилаштовується за своєю сусідкою на вихід із ряду, а мене хапає за руку, щоб простежити, що і я виконаю вказівку.

Хоча це вона даремно — я б за нею і з мосту стрибнув. Та я не нарікаю.

Щойно повертаємося в клас, Алісса знову витягає скетчбук і бере кольорові олівці замість вугільних. Не встигає вона затушувати мої очі, як у клас увалюється Шоу і гепає стосом паперів по вчительському столу з таким звуком, наче захряснув двері.

— Ну все, ледарі, — гримає, й ми затихаємо. Він бере папери й ляскає ними по столу, ніби ставить знак оклику.

— Ось вам останній «привіт», поки не розбіглися на вихідні, — починає роздавати папери, розділяє їх на менші стоси і кладе на перші парти кожного ряду.

Ми передаємо стосики проштампованих папірців із рук у руки, як добре змащений механізм, а Шоу тим часом пояснює: